

Jeg tror, at det ligger i vor Interesse at udvide Hovedstadens Handel saa meget som muligt, og jeg tror, at denne Overveelse bør være særlig veiledende ved Udstedelsen af det Forbud, som bliver nødvendigt. Jeg tror ganske vist, at det vilde være en forfærdelig Ulykke for Landet at faae den saakaldte sorte Død indført — Traditionen lever endnu i Folket — den er indført baade fra Ost og, som det ærede Medlem for Rolding sagde, fra Vest i det 14de Aarhundrede. Da kom den fra England, og vi bør paa alle Kanter vogte os for den flemme Gæst, men jeg tror, det er rigtigt, at vi ved de Foranstaltninger, vi i den Henseende træffe, tage under nøie Overveelse, at man ikke uden fuldstændig nødvendig Grund skaber andre Interesser, der ere Livsbetingelser for vort Land. Det er det, jeg har troet at burde gjøre opmærksom paa, inden denne Sag gaar videre.

Beth: Jeg skal ikke nærmere komme ind paa den ærede Ministers Utringer i hans første Foredrag, om den indiske Pest mulig skulde være den, som var udbredt i Omegnen om Kanti, og at den orientalske Pest, som er forskjellig derfra, ikke skulde have saa stærk Tilhøielighed til at udbrede sig som andre Sorter af Pest. I den Henseende tror jeg, at det maa indrømmes, at Videnskaben vist staar temmelig langt tilbage, og for langt tilbage til, at der med Sikkerhed kan konstateres Resultater i saa Henseende. Jeg har i disse Dage fundet en Notits om, hvorledes man har haaret sig ad, for at komme Videnskaben til Hjælp. Jeg tror, det var i Aaret 1840 i Alexandria, hvor Pesten den Gang var udbrudt. Man vilde vide, om Varmen var i Stand til at desinficere de Stoffer, som havde været i Berørelse med Pestsyge, saaledes at de ikke kunde overføre Smitte til Andre, og tillige hvilken Varmegrad der var tilstrækkelig dertil. For at komme paa det Rene hermed, stillede de derværende Autoriteter — det var i Alexandria — Straffangerne i Arsenallet til Lægernes Raadighed, og man gik frem paa den Maade, at man førte Straffanger først Klæder, som vare baarne af Pestsyge og slet ikke havde været underkastede Desinfektion. Det viste sig, at disse Straffanger bleve strax syge af Pest og døde. Derefter gik man til at udsætte de Klædningsstykker, som vare baarne af Pestsyge, for en ikke lynderlig hoi Varmegrad, og saa gav man andre Straffanger dem paa for at se, om de nu vilde blive syge. Det blev de ogsaa, og jeg tror, at de fleste af dem døde. Man gik videre frem paa den Maade og prøvede sig frem, indtil man fandt, at en Temperatur af 45° R. vilde omtrent være tilstrækkelig, thi naar en Pestbængts Klæder bleve udfatte for den, tilintetgjordes Smitstoffet saaledes, at det ikke kunde overføres til Andre gennem disse Klæ-

ningsstykker. Det er vistnok en særdeles rationel, videnskabelig Maade at experimentere paa, men det har sine store Vanskeligheder og Betæneligheder at stride til den Slags Forsøg, og jeg tror, at dette viser, hvor vanskeligt det er at komme paa det Rene med Betingelserne for Overførelsen af Smitte, og hvor lidt man paa nærværende Tid kan stole paa, at Smitten ikke kan bo i noget Menneste over 8 Dage. Jeg tror, at der fra Betragtningen i saa Henseende ikke kan ventes nogen stor Beroligelse, men paa den anden Side har jeg ikke villet fremstille det fra den modsatte Side. Der var endnu en Ting i Lovforslaget, som jeg ikke berørte i mit forrige Foredrag, og det var den Bestemmelse, der findes i § 2, der gaar ud paa, at Overtrædelser af saadanne Forbud, som nu maatte blive udstedte, straffes efter Straffelovens § 291, det vil altsaa sige med Fængsel og under skerpende Omstændigheder med Forbryndingshusarbejde indtil 2 Aar. Nu forholder det sig saaledes, som den meget ærede Justitsminister ogsaa — hvis jeg ikke feiler — gjorde opmærksom paa ved Lovforslagets Fremførelse, at i Straffelovens § 291 foreskrives der kun Straf for Overtrædelse af saadanne Lovbestemmelser og Forholdsregler, der af Øvrigheden anordnes til Forebyggelse af smitsomme Sygdommes Udbredelse i det Tilfælde, at en saadan Overtrædelse medfører Smitte eller videre Udbredelse af Sygdommen. Hvis Overtrædelserne ikke foranledige Smitte eller videre Udbredelse af Sygdommen, falde de under alle Omstændigheder ikke ind under Straffelovens § 291. Den ærede Justitsminister gjorde, som sagt, i sit første Foredrag, ved Lovens Fremførelse, opmærksom derpaa, men Hensigten med Lovforslagets § 2 er altsaa den at forandre Straffelovens § 291 i det Mindste paa dette Punkt, for denne Lovs og denne Sags Bedkommende derhen, at Vedkommende, som overtræder det Forbud, der maatte blive givet, bliver straffet, jeg vil ikke sige lige haardt, men dog med den Straf, der staar i § 291, der igrigt har et temmelig betydeligt Spillerum, hvad enten Smitten udbredes ved en saadan Overtrædelse eller ikke. Det maa vistnok ogsaa være en ganske naturlig Betragtning, at Overtrædelserne af saadanne Forbud maa medføre Ansvar, maa medføre en vis Straf. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa det, jeg erindrer heller ikke i dette Dieblit, hvad der har været Marsag til, at § 291 i Straffeloven netop er bleven affattet paa den Maade, at man har gjort Straffen afhængig af, om der afstedkommes Ulykker ved vedkommende Overtrædelse, men jeg vil i det Hele taget kun sige, at ved saadanne Forholdsregler, som her kan være Tale om, spille Straffebestemmelserne, eller bør de spille en meget underordnet Rolle. Naar man foretager en Affpærring, trækker en Kordon, som visse Værer ikke maa passere, skal Affpærringen være effektiv,